

Hij legde greens aan op
Paleis Soestdijk en
Drakenstein, was betrokken
bij de aanleg van de duurste
baan in Nederland, de Lage
Vuursche, en adviseerde in
binnen- en buitenland. Klaas
Swart werkt al zijn hele
leven met gras en grond.

KLAAS SWART: ÉÉN MET HET GRAS

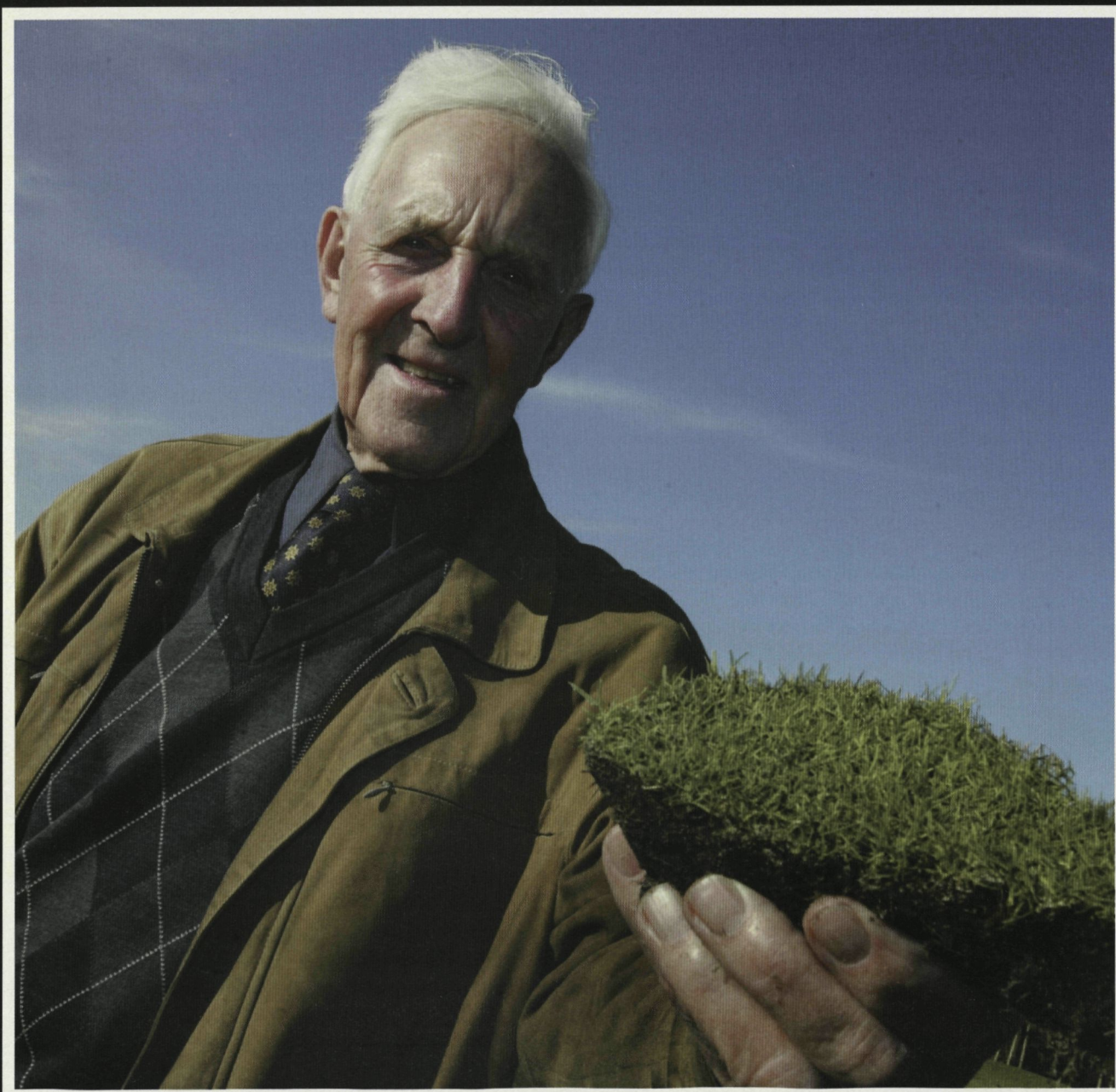

Foto: Koen Suyk

Klaas Swart draait er nooit omheen. Tegen een opdrachtgever die zelf een 9-holes baan had aangelegd zei hij eens: 'Maar dit is toch geen golfbaan!' Ook clubs of eigenaren die te snel resultaat willen, zijn bij Klaas Swart aan het verkeerde adres. Hij pakt de problemen - vaak letterlijk - bij de wortels aan en aangezien je de natuur niet kunt dwingen, duurt het wel eens een paar jaar voordat de baan er echt goed bijligt.

Klaas Swart weet alles van golfbanen; een grassprietje heeft voor hem geen geheimen meer. Als boerenzoon uit Zaandam werkte hij na de middelbare landbouwschool als bedrijfsleider op verschillende landbouwbedrijven. In 1967 solliciteerde hij op een advertentie van golfclub 'de Pan' voor een hoofdgreenkeeper. Daar is hij achttien jaar gebleven.

De inmiddels tachtigjarige Swart kan zich die begintijd goed herinneren. 'Mijn opdracht was de hele zaak te professionaliseren, de baan lag er toen niet goed bij, het team van greenkeepers draaide niet goed. Dus toen zijn we daar begonnen. Eerst de greens, maar na vijf jaar zei ik: "geef me nog maar vijf jaar", daarna hebben we de tees en fairways aangepakt.'

Door zijn agrarische achtergrond wist Swart veel van de natuur, maar hij had nog nooit een stap op een golfbaan gezet. 'Ik ben onmiddellijk lid geworden van de internationale greenkeepers associatie, en heb alle cursussen op gebied van greenkeeping gevolgd. Daarnaast kreeg ik de gelegenheid om veel te reizen. Zo heb ik veel banen in het buitenland bezocht, ook in Amerika.'

'De eerste keer, ik weet niet meer precies wanneer, was ik in de Verenigde Staten omdat ik een prijs had gewonnen van de Greenkeepers Associatie met een essay over "bomen op de golfbaan". Met mijn ervaring op de Pan was dat natuurlijk niet zo moeilijk te schrijven.'

Na de Pan werkte Klaas Swart voor Sportfondsen Golf ('Robbie van Erven Dorens vroeg me daarvoor'), dat overging in PubliGolf. PubliGolf werd begin jaren negentig weer overgenomen door Burggolf.

Bij Burggolf was Klaas Swart intensief betrokken bij de aanleg en het onderhoud van alle Burggolfbanen: Zoetermeer, Purmerend, St. Nicolaasga, Herkenbosch, Cleydael en de uitbreidingen van De Berendonck in Wijchen. Toen Burggolf midden jaren negentig in zwaar weer terecht kwam, begon Swart voor zichzelf, als adviseur bij de aanleg en het onderhoud van golfbanen.

SOESTDIJK

Zijn lijstje projecten groeit nog steeds: Ameland, Domburg, de Batouwe, Flevohof, Kerkdriel, Holthuizen, Midden-Brabant, Dorhout Mees, Goes, de Lage Vuursche... Deze maanden is hij regelmatig te vinden onder Toulouse. Daar heeft een Nederlandse ondernemer een golfbaan aangelegd bij zijn kasteel en de hulp ingeroepen van Klaas Swart. En dan zijn er nog de particulieren die af en toe bellen omdat ze een green of een paar holes in de tuin willen.

In zijn 'Pan-tijd' legde hij een green aan op Soestdijk zodat Prins Bernhard kon oefenen, later vroeg Prins Claus hem hetzelfde te doen op Drakenstein. Maar daar leverde het onderhoud problemen op.

Klaas Swart: 'Als Prins Claus op de Pan speelde, kwam

hij vaak naar mij toe en zei "Klaas waarom zijn de greens hier veel beter dan bij mij thuis?" En dan werd ik weer opgehaald met de hofauto om te kijken. Maar ja, op Drakenstein liepen niet zoveel tuinmannen rond, en die moesten eerst voor de bloemen en planten zorgen. Op Soestdijk had je toen veel meer mensen. Als je daar zei dat de green elke ochtend geveegd moest worden, gebeurde dat.'

KWALITEIT VOOROP

Kwaliteit is altijd het uitgangspunt: Klaas Swart: 'Als je iets wilt, moet je het goed doen. Misschien lukt het niet altijd, maar je moet er wel naar streven. Ik ben ervan overtuigd dat kwaliteit zichzelf terugbetaalt. Banen die veel inkomsten willen hebben van greenfeespelers moeten een goede baan aanbieden, anders gaan de mensen ergens anders heen.' Het niveau van de greenkeepers in Nederland vindt Swart 'aardig goed'.

'Maar,' zegt hij, voorzichtig formulerend, 'ik vind dat ze wel wat meer belangstelling voor bemesting mogen hebben.'

'En', vervolgt hij, 'het is heel belangrijk dat een greenkeeper heel goed oplet wat er gebeurt op zijn baan. Want als het misgaat, duurt het vaak lang voordat je de ellende hebt hersteld en het kost ook nog eens veel geld.'

Als voorbeeld noemt hij beregenen. 'Dat is tegenwoordig heel makkelijk. Je zet de "automaat" aan en je hebt er geen omkijken meer naar. Maar wat vergeten wordt is dat bijvoorbeeld greens niet recht zijn, dus de lage plekken krijgen te veel water. Dor de drukte op de banen is er weinig tijd om te beluchten. Dus je krijgt vervilting.'

MATINEUS

Voorlopig blijft Klaas Swart actief, want hoewel hij volgens de officiële statistieken hoogbejaard is, heeft hij een hekel aan stilzitten. Hij golft nog twee keer per week met een golfvriendin die even matineus is als hij, want ze slaan 's ochtends om zeven uur af. Vervolgens gaat hij aan de slag. 'Ik werk me niet dood, maar heb voldoende om handen om van de straat te blijven. Bovendien heb ik een heel actieve vrouw, die ziet me aankomen als ik ga zitten niksen!' ◀◀

GREENS IN NEDERLAND

Over de discussie over de slechte staat van de Nederlandse greens, haalt Swart zijn schouders op.

'Mensen die in het buitenland gaan spelen, kiezen vaak voor de beste banen, dan gaat de vergelijking al mank. Bovendien', aldus Swart, 'zijn snelle greens voor het merendeel van de Nederlandse golfers - ik hoor daar zelf ook bij met mijn handicap 23 - helemaal niet nodig.'

En hij waarschuwt: 'Als je elk jaar een Open hebt op je baan, gaan je greens hard achteruit.'